

Zamyslenia na týždeň po 3. nedeli po Svätej Trojici

Utorok 19. júna 2018

Piesne: ES č. 496, 543

Text: 2M 2, 11 – 25

„V 11V tom čase, keď Mojžiš vyrástol, vošiel k svojim bratom a videl ich bremená. Vtom spozoroval, ako istý Egypťan bije Hebrejca, jedného z jeho bratov. 12Poobzeral sa sem i tam, a keď videl, že tam nieto nikoho, zabil Egypťana a zahrabal ho do piesku. 13Na druhý deň vyšiel, a hľa, dvaja Hebrejci sa hádali. Povedal vinníkovi: Prečo biješ svojho bližneho? 14Ten odpovedal: Kto ťa ustanovil za veliteľa a sudcu nad nami? Chceš aj mňa zabiť, ako si zabil Egypťana? Vtedy sa Mojžiš preľakol a povedal: Akiste vyšla vec najavo. 15Keď sa faraón o tom dopyčul, chcel dať zabiť Mojžiša; Mojžiš však utiekol pred faraónom a usadil sa v Midjánsku. Sadol si tam pri studni. 16Midjánsky kňaz mal sedem dcér, tie prišli, načierali vodu a nalievali do napájadiel, aby napojili ovce svojho otca. 17Tu prišli pastieri a odohnali ich, ale Mojžiš vstal, pomohol im a napojil ich ovce. 18Keď prišli k svojmu otcovi Reúélovi, ten sa opýtal: Prečo ste sa dnes tak skoro vrátili? 19Odpovedali mu: Nejaký Egypťan nás vyslobodil z rúk pastierov, nabral nám vody a napojil ovce. 20I povedal svojim dcéram: Kde je? Prečo ste toho muža nechali tam? Zavolajte ho, nech sa naje. 21Mojžiš uznal za dobré bývať u tohto muža a ten dal Mojžišovi svoju dcéru Cippóru za manželku. 22Tá porodila syna a on mu dal meno Géršóm, lebo povedal: Cudzincom som bol v cudzej krajine. 23Po dlhom čase zomrel egyptský kráľ; Izraelci však vzdychali pod ťarchou nútených prác a bedákali. Ich volanie o pomoc pri nútených prácach došlo až k Bohu. 24Boh počul ich bedákanie a rozpomenul sa na svoju zmluvu s Abrahámom, Izákom a Jákobom. 25I pohliadol Boh na Izraelcov a dal sa im poznať.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Mojžiša nejeden z nás už od svojho detstva vníma ako duchom veľkého Božieho muža, ktorý vyviedol Boží ľud z otroctva z Egypta. Podľa slov nášho textu sa Mojžiš nachádza v takom zvláštnom životnom období. Má štyridsať rokov. Naučil sa všetku egyptskú múdrosť a bol mocný v slovách aj v skutkoch. Teda do značnej miery vyzretý muž. Vierou odoprel volať sa synom faraónovej dcéry. Radšej zvolil znášať s ľudom Božím protivenstvo, ako mať chvíľkový pôžitok z hriechu. Zatúži v srdci navštíviť svojich bratov, synov izraelských. A keď videl, ako sa jednému z nich krivdí, zastal sa ho, pomstil utlačovaného a zabil Egypťana. Domnieval sa, že jeho bratia porozumejú, že im Boh posielala záchranu skrze jeho

ruky, ale neporozumeli. Na druhý deň prišiel k nim, keď sa vadili medzi sebou; napomínal ich k pokoju hovoriac: Mužovia, ste bratia. Prečo si navzájom krivdíte? Ale ten, čo krivdil svojmu blížnemu, odbil ho slovami: Kto ťa ustanovil za vládu a sudcu nad nami? Či chceš zabiť aj mňa, ako si včera zabil Egypťana? Pre tieto slová Mojžiš utiekol a býval ako cudzinec v Madjánsku. Domnieval sa, že mu bratia porozumejú, že on je ten správny, kto im pomôže, no nestalo sa tak. Dalo by sa povedať, že prežil životný neúspech. No nie je to úplne tak. Ešte nenastal správny čas a Mojžiš, aj keď vyučený vskutku vychýrenej egyptskej múdrosti, potrebuje do života inú múdrosť, múdrosť zhora. Z egyptského princa sa síce stáva pastier, ide cestou pokory. To však neznamená, že to je pre neho zlé, naopak, je v dobrej Božej škole. Pokory nikdy nie je dost'. Pán Boh si ho takto pripravuje na veľké dielo. Žil tam štyridsať rokov. Oženil sa a splodil syna. Tak je to správne. Mojžišovmu povolaniu za vodcu predchádzala Božia škola, škola pokory, všedných pracovných povinností, manželských a rodičovských povinností. Môže sa nám zdať, že to trvalo pri Mojžišovi dlho, štyridsať rokov. Všetko má svoj čas a tá správna chvíľa Božím riadením príde. Nuž bud'me i my verní vo svojich všedných povinnostiach, nezabúdajme na svojho Spasiteľa a On si nás použije. Amen.

Modlitba:

Pane Ježiši Kriste, Ty si povedal: Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinutie pre svoje duše. I my chceme v tichosti a pokore pristávať na Tvojej vôli v našom živote. Vieme, že to je cesta, spôsob života, ktorý nám osoží. Nie je to vždy jednoduché a neraz sa tomu vzpierame. Ty máš však v pokornom srdci záľubu a svojou milosťou ho ovenčuješ. Prosíme, i nás si používaj vo svojom diele a daj nám sily, aby sme verne konali svoje povolanie a aj vo všedných povinnostiach sme sa dosvedčili ako Tvoji verní. Amen.

Mgr. Vladimír Kmošena, zborový farár v CZ ECAV Pezinok